

Muutama tosiseikka.

Kirj. PEKKA ERVAST.

Kutentunnettu uskovat itämaalaiset — ja ovat aina uskoneet — n.k. reikarnatsioniin eli jälleensyntyntään, jonka opin mukaan ihmissielu monta kertaa syntyy maailmaan viisastuakseen, puhdistuakseen ja tullakseen täydelliseksi.*) Sitä vastoin länsimaitten kristityt kansat, mikäli tätä oppia tuntevat pitävät sitä pakanallisena harhaoppina ja hulluutena. Kristinuskoko ei siitä muka mitään tiedä.

En ryhdy tällä haavaa puolustamaan jälleensyntyntä-oppia järjen kannalta; tahdon vain muutamilla otteilla näyttää 1:o, että monet uudemman ajan nerot eivät ole pitäneet tätä oppia hulluna, vaan päinvastoin ainoana järkeväenä kuolemattomuuden uskona, 2:o, ettei reinkarnatsionin aate suinkaan ollut alkuaan vieras kristinuskolle. **)

I.

Jälleensyntyntä-opin puolustajista mainittakoon Hume, Lessing, Goethe, Fichte, Herder, Edgar, Poe, Shelley, Schopenhauer, Flammarion, Pezzani ja Huleu.

Englantilainen positivistinen filosofi Hume sanoo kirjassaan ”Sielun kuolematto-muudesta”: ”Siis jos sielu on kuolematon, se merkitsee, että sielu on olemassa ennen syntymäämme; ellei meillä olisi mitään tekemistä sen varhemman elämän kanssa, ei sen tulevakaan elämä koskisi

*) lähemmin tästä kirjassani ”Valoa kohti,” luvut 6-9

**)) Vrt. tohtori Pascal’in teosta ”La Reincarnation” (Publ. de la Soc. Theos, Paris 1895)

meitä... Sielunvaellus on siis laatuaan ainoa oppi, jolle filosofi voi suoda huomiota”.

Saksalainen runoilija Goethe kirjottaa ystävälleen Frau von Stein’ille: ”Sano minulle, mitä kohtalolla on varattuna meille? Minkätähden se on niin likeisesti liittänyt meidät toisiimme? Ah, sinä olet varmaan kaukaisina aikoina ollut sisareni tai vaimoni... Ja tästä kaikesta on jäljellä vain muisto, joka epäilyksenä lepää sydämelläni, muistona vanhasta, alati läsnäolevasta totuudesta”.

Toinen saksalainen runoilija Lessing julistaa reinkarnatiooniaatetta teoksessaan ”Ihmiskunnan kasvatus”. Hän lausuu muun muassa: Jokaisen ihmisen täytyy ennemmin tai myöhemmin kulkea sitä tietä, joka viepi täydellisyyteen. Mutta saattaako tämä tapahtua yhdessä ainoassa elämässä? Saattaako ihminen samassa olla aistillinen juutalainen ja henkevä kristitty? ... Varmaankin ei; miksi ei siis kukin yksilö ilmestyisi monta kertaa tähän maailmaan? Onko tämä otaksuminen naurettava, sentähden että se on vanhin ja sentähden että inhimillinen järki käsitti sen heti noina alkuperäisinä aikoina, jolloin ymmärrystä eivät vielä heikontaneet eri oppisuuntien sofismit”?

Saksalainen filosofi Fichte sanoo kirjassaan ”Ihmisen päämaali”: ”luonto antaa minun kuolla, koska se on herättävä minut jälleen eloon”.

Toinen saksalainen filosofi Herder on kirjoittanut teoksen nimeltä ”Vuoropuhelua sielunvaelluksesta”, jossa hän muun muassa lausuu: ”Ettekö tunne harvinaisen suuria ihmisiä, jotka eivät yhdessä ihmiselämässä ole voineet tulla senlaisiksi, vaan joiden on täytynyt elää jo monta kertaa, ennen kuin ovat saavuttaneet tunteen puhtautta, tuota vaistomaista vetovoimaa kaikkeen kauniiseen, toteen ja hyvään? ... Eikö teillä koskaan ole ollut muistoja vanhemmasta tilasta? Pythagoras, Jarchas

Apollonius y.m. muistivat tarkalleen, mitä olivat olleet ennen ja että olivat eläneet monta kertaa ennen. Jos me olemme sokeita tai lyhytnäköisiä, onko meillä oikeus väittää, ettei ole toisia, jotka saattavat nähdä sata tai tuhat kertaa etäämmälle kuin me — aina aikojen aamuun saakka? ... Se joka ei ole voinut kypsyä yhdessä inhimillisessä muodossa, alottaa kokemusta uudelleen, kunnes enemmän tai myöhemmin tulee täydelliseksi... En häpeä velipuoliani eläimiä; päinvastoin olen, mitä niihin tulee, suuri sielunvaelluksen puolustaja. Uskon varmasti, että he nousevat korkeampaan olemusasteeseen, enkä ymmärrä, kuinka saatetaan vastustaa tällaista otaksumaa, jolla on vastineensa koko luomakunnassa”.

Ameriikkalainen runoilija Edgar Poe puhuessaan menneitten elämäimme hämäristä muistoista sanoo: ”Nämä muistot ovat nuoruudessamme liian selvät ja liian tarkat voidakseen meitä hetkeksikään pettää. Mutta kypsyneen iän epäilyä pitää näitä tunnelmia harjaluuloina”. (”Eureka”).

Englantilainen runoilija Shelley uskoi vakavasti reinkarnatioon: ”Huolimatta niiden taitavuudesta, jotka tahtovat salata totuutta, on yhtäkaikki varma, että jokainen tieto ei ole muuta kuin muisto. Tämä oppi on paljon vanhempi Platonin vuosisataa”. (”Shelleyyn elämää”, kirj. Dowden).

Saksalainen filosofi Schopenhauer hyväksyi jälleensyynnän. Kirjoituksessaan ”Uskonnoista” hän sanoo sattuvasti: ”jos aasialainen pyytäisi minua määrittelemän, mitä Eurooppa on, täytyisi minun vastata: Eurooppa on se osa maailmaa, jossa kummittelee tuo uskomaton ja kuulumaton harjaluulo, että ihminen muka on luotu tyhjästä ja että hänen nykyinen elämänsä on ensimmäinen esiintyminen elämän näyttämöllä”.

Ranskalainen tähtientutkija ja kirjailija Flammarion on esittänyt reinkarnationopin useissa teoksissa: ”Urania”

(käännetty suomeksikin) ”Asuttujen maailmoiden lukuisuus” y.m. Samoin on ranskalainen Pezzani julkaissut tuon huomiota herättävän tutkimuksen ”Sielun lukuisista eksistenseistä.”

Englantilainen luonnontutkija Huxley sanoo reinkarnatsionista kirjassaan ”Kehitys ja siveysoppi”: ”ainoastaan hyvin lyhytnäköiset ajattelijat saattavat hylätä tämän opin sen perusteella, että se muka itsessään on järjetön. Niinkuin itse kehitysopilla on sielunvaellusopillakin juurensa todellisuuden maailmassa, ja se voi vedota niinkin vahvaan tukeeseen kuin analogian tarjoomaan todisteeseen”.

II.

Tuo väite, että jälleensyntyntäoppi olisi vieras kristinuskolle, kadottaa kaiken merkityksensä, kun tutkii kristinuskon alkuhistoriaa. Teemme nim. oitis sen huomion, että kristillisen kirkon ensimmäisinä aikoina tätä oppia saarnattiin ja pohdittiin. Jeesus otaksuttavasti opetti sitä salaisena oppina, kts. ”Valoa kohti”, 8:5 luku. Uudessa Testamentissa siihen oppiin viitataan esim. seuraavissa kohdissa:

Mark. ev. VI, 14–16, Matt. ev XIV. 1–2 Luk.ev. IX 7–9 Matt.ev XVI, 13–14, Luk.ev IX 18–19, Mark. ev. XI, 13, Matt. ev.XVII, 12–13, XI, 7, 9, 14, Joh. ev IX, 1–3. Vanhimmissa kirkkoisista useimmat uskoivat sielun olemassaoloon ennen syntymää, n.k. preeksistensiin, ja reinkarnatsioniin: Lactantius, Nemesius, Synesius, Hilarius, Ruffinus, Arnobius, Pyhä Gregorius, Nazianzialainen, Pyhä Justinus Marttyyri, Pyhä Hieronymus, Clemens Aleksandrialainen, Origenes ja alussa Pyhä Augustinuskin. Viisas Origenes oli se, joka selvimmin ja täydellisimmin esitti kysymyksessä olevan opin; hänellä olikin paljon seuraajia ja puoltajia.

Mutta sitten teemme toisen vielä tärkeämmän huomion: vuonna 553 keisari Justianuksen kokoonkutsuma synodi Konstantinopolissa tuomitsi jälleensynnyntäopin vaaralliseksi kerettiläisyydeksi! ”Se joka opettaa sielun preesistenssiä ja siitä johtuvaa kummallista uskoa, että sielu palaa maan päälle, hän olkoon kirottu”! Onko parempaa todistusta? Tietysti pyhain isäin täytyi tuomita jälleensynnyntäoppia vääräksi, sillä eihän muuten lunastusoppi, armovalinta ja sen semmoiset olleet mistään kotoisin.

Yhtä kaikki vanha usko pysyi kauan voimassa. Useimmat ”lahkokunnat” sen omaksuivat: Simoniidit, Basilidaanit, Valentiniaanit, Marcionistit, Gnositikot, Manikealaiset, Espanjan Priscilliaanit, Bogomiilit, Pelasgiaanit, Pauliciaanit j.n.e.

*AIKA the only Finnish newspaper in Canada,
Huhtikuu 1 p. 1904 No 10, sivut 308–311.*